

ligt eller betimeligt eller i nogen Maade ønskelig at søge at fremme dette lille Reformarbejde. Min anden Indvending gjælder den Forbindelse, som man har søgt at knytte imellem dette Lovforslag og, hvad der ifjor forhandlede paa Finantsloven om Kronborg Amtstue. Antydningerne herom ere fremkomne ogsaa paa anden Maade, men navnlig blev det udtalt, eller blev der i alt Fald hentydet dertil af den ærede sidste Læser. Han bemærkede nemlig, at det selvfølgelig var rigtigere at bestemme Bevarelsen eller Nedlæggelsen af Kronborg Amtstue gennem en særlig Lov end gennem Finantsloven, en Yttring, som jeg naturligvis er aldeles enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Bille) i. Siden dette Lovforslag er kommet frem, har jeg ogsaa set det offentlig fremsat, hvad jeg igrødt har hørt mangfoldige Gange — om af Uvidenhed eller med andre Hensyn for Die, veed jeg ikke — at Folkethinget ifjor ved sin Stilling til Spørgsmaalet om Kronborg Amtstue har villet forandre de administrative Forhold, med andre Ord: har villet nedlægge Kronborg Amtstue ved Hjælp af Bestemmelser paa Finantsloven, dette er fuldstændig urigtigt; der er ikke fra Folkethingets Side — derom er jeg overbevist — hjerken i noget skrevet eller i noget mundtligt Ord berørt Noget, som Nogen har mindste Ret til at udtalde paa den Maade. Folkethinget har i dette Spørgsmaal erkjendt, at der staa to Faktorer med hver sin Ret lige over for hinanden, Rigsdagen eller rettere Lovgivningsmagten og Administrationen. Det har erkjendt, at naar en Amtstue bliver ledig, som kunde tænkes nedlagt, da er Administrationen berettiget til at holde Forretningerne samlede ved denne Amtstue under en Konstitueret, indtil Lovgivningsmagten bliver enig om Nedlæggelsen. Man har derfor, da man under Forhandlingerne var bleven overbevist om, at baade den foregaaende Finantsminister og den nuværende Minister havde en saadan Opfattelse, at Nedlæggelsen ikke vilde kunne finde Sted med deres Billigelse, saaledes som den ærede foregaaende Læser udtalte før, i Virkeligheden saa meget mindre skyndt sig med nogen Ordning af denne Sag, som man erkjendte, at her var Administrationen i sin Ret til at holde det gaaende paa denne Maade, saa længe der ikke kom andre Forhold til Stede. Den anden Amtsforsvalter i Amtet, en hæderlig og brav Embedsmand, er jo allerede høiere til Mars, og der kommer i alt Fald vist ikke til at hengaa nogen meget lang Arrætte paa den Maade, inden Spørgsmaalet maa komme til yderligere Drøftelse. Det er desuden en Sag af saa underordnet Betydning i og for sig, at den meget godt kan taale at staa uafgjort, uløst bag efter alle andre, som have været paa Bane i de senere Aar uden at blive løste. Der har derfor ikke været gjort noget Krav fra Folkethingets Side paa at influere paa dette Forhold og da allermindst paa Finantsloven ifjor.

Jeg udtaler dette, for at man engang kan blive fri for Yttringer i denne Retning, selv om de kunne tjene til at styrke Angrebene paa Folkethingets Stilling, der kunne være tjenlige for andre Diemed. Det Spørgsmaal, der fremkom ifjor paa Finantsloven, var Spørgsmaalet om, hvorvidt Finantsministeren var berettiget til at anvende til en Konstitueret saa betydelige Indtægter som dem, der hidtil havde været tillagte dette Embede, eller om der heri burde ske nogen Forandring; men Spørgsmaalet var ikke i fjerneste Maade om, hvorvidt han havde Ret til at lade Forretningerne besørge paa samme Maade som hidtil og naturligvis med den fornødne Indsigt og Dygtighed under fornøden Kontrol ligesom hidtil i alle Maader. Efter Lovgivningens Forskrifter mente Folkethinget ifjor, at en Konstitueret væsentlig maatte nøies med Halvdelen af den Lønning, som den vedkommende Embedsmand havde havt. Man opgjorde, hvad den paagjældende Embedsmand havde havt til c. 13,000 Kr. Regjeringen havde ønsket i sit Lovforslag 4,300 Kr. til Kontorhold. Dette lod man staa for den Konstituerede, og man sagde da, at Halvdelen af det Øvrige eller henved 5,000 Kr. var en meget rigelig Løn til en Konstitueret i et Embede af det Omfang, og da den største Del af disse Indtægter bestaa i løse Procenter, Skovprocenter og deslige, var det saa meget naturligere, at man navnlig sigtede til et Udbrag paa disse, der ikke vare knyttede til en særlig Lov; de 3,300 Kr. af Nedlættelsen tog man paa § 2, de 1,400 paa § 24 efter Lønningensloven. Under Forhandlingerne her i Thinget hød Folkethinget Ministeriet de 1,400 Kr. til for at bringe dette Spørgsmaal ud af Verden. Det var for Folkethinget under Forhandlingerne her et Spørgsmaal af samme Natur som mangfoldige af de Bevillingsspørgsmaal, som man havde havt paa Finantsloven paa saa mange Omraader. Finantsministeren vilde ikke gaa ind derpaa, uagtet han derefter vilde have havt til sin Raadighed til Besværgelsen af dette Amtstuedistrikt 10,500 Kr. Men først da Sagen kom til Forhandling i Landstinget, blev Spørgsmaalet til Noget. Thi da forvandlede dette for Folkethingets Opfattelse almindelige Bevillingsspørgsmaal sig til et konstitutionelt Spørgsmaal af første Rang, og det stillede under Forhandlingerne mellem de forskellige Faktorer tilsidst frem paa en saadan Maade, at Folkethinget skulde være uberettiget til at foreslaa nogen Forandring i et af Ministeriet stillet Ændringsforslag angaaende disse Forhold. Ministeren havde nemlig stillet et Ændringsforslag, ifølge hvilket han havde afrundet Beløbet nedad med 1,134 Kr. saaledes, at den Konstituerede skulde have det samme Beløb, som Ministeren havde tiltænkt den Embedsmand, der skulde ansættes ifølge det af ham fremlagte Lovforslag, som her var blevet forandret, og til dette Ændringsforslag skulde man ikke kunne foreslaa en